bloc-notes

Casă de odihnă pentru jucători

Peste puţin timp activitatea footballistică îşi va încheia socotelile. Ultimele etape ale Cupei României consumându-se şi ele, pe ecranul actualităţii vor rămâne cele câteva întâlniri internaţionale de mare răsunet şi intensă pasiune. Treburile aranjate cu bine al noi acasă, soccerul românesc va fi chemat să-şi arate calităţile şi să-şi dovedească puterile în competiţiunea faimoasă a Cupei Europei Centrale.

Spectatorii deabea liniştiţi în ceeace priveşte desemnarea, atât de încertă până în ultimul moment, a campionatului naţional, şi-au transportat întregul bagaj de pasiune şi emoţii în aşteptarea primului pas al României în Europa Centrală.

Făcând bilanţul unui an de activitate sportivă oficială, trebue să mărturisim oboseala noastră. Matchuri palpitante, dispute de înaltă tensiune, ce-ţi muncesc nervii şi te surescită, întreceri atletice în care şi nervii şi muschii s'au întins la maximum. Campionatul a fost presărat de momente emoţionante şi de incertitudinea ce-ţi provoacă nedumerire şi puternice încercări de conştiinţă.

Dar nu este mai puţin adevărat că această luptă acerbă, nemaipomenită în analele footballului nostru, ne-a prilejuit adevărate satisfacţii şi mulţumiri.

Asta în ceeace ne priveşte pe noi, socotiţi ca spectatori, asistând comod la desfăşurarea ostilităţilor de pe teren, unde oameni ca şi noi şi-au consumat ultimele resurse ale puterilor fizice, pentru a ne alimenta pasiunea ce ne mistue.

Socotim deci o elementară normă de conştiinţă să ne transportăm atenţia pentru un moment asupra jucătorilor, cari au muncit un an întreg în condiţiuni nu totdeauna perfecte, pe ogorul soccerului românesc.

Vor lua şi ei vacanţă. Cu picioarele dacă nu rănite, cel puţin lovite, cu plămânii plini de sgura terenurilor insalubre, cu forţele istovite de sfârşeala unui an de activitate jucătorii vor cunoaşte câteva luni de odihnă binemeritată. Se vor risipi care încotro pentru a pune la loc cele pierdute pentru culorile cluburilor lor şi pentru progresul soccerului românesc. Nu ştim în ce condiţiuni îşi vor petrece ei vacanţa. Mai mult ca sigur că nu-şi vor permite luxul să aspire aerul de munte, sau să se plimbe pe nisipul expus razelor ultra-violete.

In actuala situaţie a footballului nostru, credem că cei cari l-au adus aci prin calităţile şi puterile lor, merită mai multă atenţie. Când cel mai umil funcţionar este trimis la băi, sportivi cari aduc cluburilor milioane sunt lăsaţi să-şi plimbe spleenul prin oraşele de origină, pierdute în nu ştiu ce colţ de ţară.

Auzisem de un sanatoriu pentru cei răniţi şi de o casă de odihnă, pentru cei ce au nevoie să se întremeze.

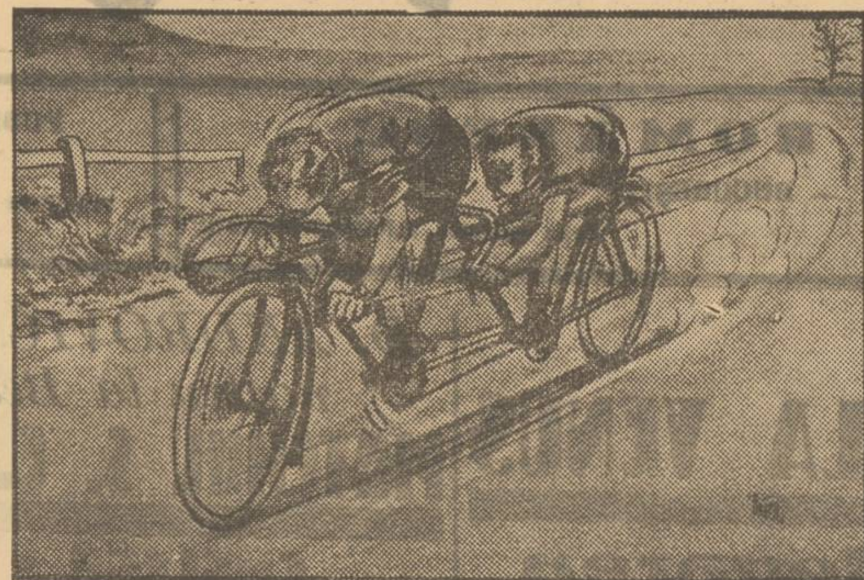
S'a vorbit o singură dată şi apoi s'a făcut tăcere, la fel cu aceea ce domneşte în jurul mormintelor lui Deşu şi Zelenack...

Să fi fost numai o simplă vorbă de clacă, aruncată în vânt de un oficial lipsit de ocupaţii?

Oare martiriul lui Zelenack şi Deşu s'a ispăşit în zadar?...

Silviu Herescu

Tandem...

— *Am eşit afară din oraş, Neluţe?*
— *Nu ştiu! Azi e rândul tău să te uiţi...*
(The Humorist)

Echipa de rugby P. T. T. a plecat (după cum se ştie), într'un turneu prin Italia şi Franţa, în cursul căruia (după cum va rămâne în istoric) s'a şi grăbit să înregistreze o primă şi săltăreaţă înfrângere.

D. ing. Costacea, fostul preşedinte al grupării, a fost contra turneului, acum când echipa nu deţine cea mai bună formă. S'au găsit însă «tehnicieni» mai savanţi decât d. Costacea cari au decis plecarea echipei şi şi-au luat bine înţeles răspunderea rezultatelor.

Rezultatele au şi început să se vadă. Răspunderea se va vedea.

Şi, pentruca personalitatea «tehnicienilor» turneului P. T. T. să nu rămână nevăzută, vom face asupra acestor tehnicieni, câteva precizări furnizate de un prieten în curent cu toate rosturile rugbyului.

*

In locul d-lui ing. Costacea, demisionat dela conducerea grupării P. T. T., a rămas vătaf al clubului şi al turneului P. T. T., d. Vasile Niculescu (zis Piron — dela «a tăia piroane» — zis «Jocheul», o revistă la care colaborând, şi-a câştigat porecla «Piron»...)

D. Vasile Niculescu (zis Piron, zis Jocheul) are o legătură recentă dar consistentă cu rugbyul.

Acum un an, aflând, că d. Costacea îşi risipeşte după amiezele tuturor Duminicilor pe marginea terenului de rugby dela Şosea, d. Piron (zis Niculescu) a explodat într'o revoltă memorabilă.

— Ce-or găsi, d-le, oamenii ăştia în poarca aia dela Şosea?... Nu m'aş duce s'o văd, nici de frică...

După cum se vede, însă, d. Jocheul (zis d. Piron) şi-a schimbat convingerile, şi a plecat în turneul de rugby din Franţa.

Acolo însă — e drept — nu a plecat să vadă «poarca». A plecat să vadă Parisul. Şi, mai ales, să-l vadă gratis...

*

Un alt conducător al turneului P. T. T. este d. avocat Nae Constantinescu (zis Calul). După cum se vede, turneul echipei P. T. T. este un turneu cu o conducere în care intră numai nume simandicoase: Jocheu, Pironul, Calul...

D. Constantinescu (zis Calul) are precise legături cu rugbyul. Este fost jucător.

Deşi, calitatea aceasta nu certifică întotdeauna aderenţe reale cu rugbyul...).

D. Calul (zis Constantinescu) este totuşi fost jucător, şi fost colaborator al revistei «Jocheul».

După cum se poate vedea, revista aceasta a avut redactori caracteristici: Pironul, Jocheul, plus prezenţa d-lui Constantinescu-Calul care a completat redacţia, precizând că «JOCHEUL» era scris de un «Cal»...

Pentru a dovedi că se află într'adevăr în străinătate, d. Constantinescu (zis Calul) a trimis tuturor cunoscuţilor cărţi ilustrate din Milano, cu următorul text: «Salutări din Milano, unde conduc caravana:

— Caravana?... s'au mirat amicii d-lui Constantinescu-Calul. Dacă conduce caravana, însemnează că din «Cal» Constantinescu a ajuns Cămilă. Orice s'ar spune, e un progres...

Castor

Cum sunt nesocotite regulamentele!...

Imperativele diviziilor naţionale de football obligă echipele acestor două mari categorii să voiajeze prin toată ţara.

Natural, un voiaj, pe lângă că e instructiv, e demulte ori şi motiv de agrement.

In privinţa aceasta deci, echipele nu au nimic a se plânge. Călătoresc mereu, parcurg cele mai frumoase drumuri, se satură de privelişti minunate, însfârşit fac cel mai plăcut turism.

Nu acelaş lucru se poate însă spune despre «séjour»-ul footballiştilor noştri în anumite oraşe din provincie.

Ziarele au relatat la timp, cu lux de amănunte şi cu titluri copioase diversele păţanii — şi încă ce păţanii — ale bucureştenilor. Să nu se creadă însă că acest tratament e rezervat exclusiv bucureştenilor, că micile păţanii constituesc o prigoană metodică împotriva fiilor urbei lui Bucur. Nici gând.

Mici «manifestaţii» de genul acesta îşi fac chiar provincialii între ei. Recent. chiar foarte recent, una dintre ele a pasionat opinia publică sportivă.

Asta nu înseamnă că toate deplasările au un deznodământ tragic şi că toate matchurile din provincie se termină la spital.

Iată de pildă un match în provincie care s'a disputat într'adevăr amical. Mărturie stau cele ce urmează.

Duminica trecută o echipă bucureşteană din Capitală s'a deplasat la Ochiuri, unde a jucat un match amical cu Astra din localitate.

Matchul s'a disputat pe un teren care nu numai că n'avea tribune de beton, dar nici împrejmuit nu era. In schimb, prin împrejurimi se plimbau în voie nişte cirezi.

După începerea matchului, la un moment dat intră pe teren, în monom, şase porci, bine hrăniţi şi bine dispuşi.

Bucureştenii au început să facă spirite între ei pe această chestie. Un jucător dela Astra însă, le-a plătit foarte prompt poliţa, strigând în gura mare şi arătând către porci:

— Domnule arbitru, vedeţi că le-au intrat şi rezervele pe teren!

Bucureştenii au înghiţit-o, iar porcii au fost evacuaţi.

După două minute însă, un bou cu două coarne cât toate zilele, îşi face apariţia pe teren. In acel moment, unul din bucureşteni se răsteşte la arbitru:

— Domnule arbitru, vă rog să opriţi jocul, că adversarii noştri joacă în... doisprezece!...

A. Nol

Ernest Henne a sosit eri în Bucureşti

Recordmanul mondial de viteză vorbeşte „Gazetei Sporturilor"

Din Orient Express-ul stopat eri la ora 12,30 în Gara de Nord, a coborât svelt, un tânăr elegant şi bine legat. Era motociclistul german Ernst Henne.

Recordmanul mondial motociclist de viteză arborează mina anglo-saxonului autentic, este înalt şi distins. Nu se lasă depăşit de eveniment şi se întreţine afabil cu toţi cei de faţă, mascând destul de sigur, oboseala călătoriei.

Ernst Henne vine direct dela München. A călătorit până la Budapesta cu avionul, iar de acolo şi-a continuat voiajul cu trenul.

Ora la care a sosit în Bucureşti a obligat pe noul nostru oaspe să grăbească spre dejun, după care o odihnă reconfortantă de câteva ore l-a repus în bună dispoziţie.

După amiază l-am vizitat la hotel şi celebrul motociclist a binevoit să ne împărtăşească impresiile şi opiniile.

O CALATORIE PLACUTA

Dela început, interlocutorul nostru a ţinut să precizeze că a făcut o călătorie frumoasă care îi va rămâne drept o plăcută amintire.

«Numai fusesem niciodată — a început faimosul pilot şirul declaraţiilor — în regiunile de dincoace de Budapesta şi vă rog să credeţi că am rămas încântat de nouile ţinuturi străbătute.

«Singurul lucru care m'a incomodat puţin, a fost căldura. Vin din Bavaria şi acolo temperatura este mai convenabilă. Nu este deci mirare că aci mă resimt pe urma căldurii. Mă voi obişnui însă curând, cu ea.

INCA 18 RECORDURI MONDIALE

Insistând asupra performanţelor din trecut şi perspectivele pentru viitor, excelentul alergător ne-a spus:

«Sunt încă în posesia a 18 recorduri mondiale, din cele 64 pe cari le-am stabilit. Nu am părăsit şi nici nu mă gândesc să părăsesc sportul care m'a consacrat şi căruia m'am dedicat cu tot sufletul, deşi în carieră am avut multe accidente, unele dintre ele destul de grave chiar. In majoritatea cazurilor am scăpat, ca prin minune, neatins. Providenţa este aceia căreia îi datorez mult.

DOUA ALERGARI IMPORTANTE

«Totuşi nu m'am gândit la niciun moment să abandonez motociclismul şi imediat ce voi reintra în Germania voi lua plecarea în două importante întreceri de specialitate ce se vor desfăşura pe faimosul circuit Nürburgruig. Acolo este probabil că voi da piept cu cei mai reputaţi alergători europeni şi, indiferent de rezultat, cred că lupta va fi măreaţă.

O NOUA IMBUNATATIRE A RECORDULUI

«Nu am părăsit nici ideia îmbunătăţirei actualului record mondial motociclist de viteză absolută, astfel că, imediat ce timpul îmi va permite voi relua seria încercărilor.

«Şi atunci, ca şi în trecut voi utiliza autostrada dela Franckfurt care, până în prezent mi-a adus atâtea satisfacţii.

IN CATEGORIA TRASURILOR DE SPORT

«Ca automobilist nu am participat decât în probele rezervate automobilelor de sport. Explicaţia este simplă. Rămânând credincios casei B. M. W. nu aveam ce căuta într'o probă rezervată trăsurilor de curse, întrucât fabrica bavareză nu construeşte asemenea trăsuri. Ori, prezenţa mea la startul unei întreceri pentru trăsuri speciale m'ar fi obligat la o luptă neegală în care, în mod regulat nu puteam emite primele pretenţii.

LA ANTRENAMENTUL DE ASTAZI

«Mâine voi încerca, pentru prima oară, drumurile din Bucureşti. Mă voi supune programului organizatorilor şi la ora 6 dimineaţa voi eşi pe circuit, la antrenamentul oficial.

«Deşi cred că voi corespunde încrederii acordată vă rog să nu vă întreceţi în elogii. Prefer să se vorbească de mine, după cursă. Este mai bine aşa».

BINE DOCUMENTAT

Mulţumind pentru modul cum a fost primit de presa română, reprezentată prin redactorul nostru de specialitate, excelentul alergător a atacat altă ordine de idei, expunându-ne situaţia sporturilor motorizate în Germania. Am putut constata, cu acest prilej că interlocutorul nostru este foarte bine documentat în domeniul acestor sporturi. Şi este normal acest lucru, întrucât Ernst Henne posedă, pe lângă licenţa de alergător motociclist şi automobilist şi brevetul de aviator pe care l-a obţinut încă din 1931. In schimb, nu practică sborul fără motor dar, şi în acest domeniu, este la fel de bine documentat.

In continuare, interlocutorul nostru ne-a arătat cât de bine văzut este, în Germania, sportul cu motor, în general.

Ne-a spus printre altele că, actualul guvern al Reich-ului are în sânul său, o secţie de specialişti a căror unică preocupare este motorul.

Această secţiune se ocupă intens de motorizare şi o încurajează pe toate căile, adresând Fuehrer-ului dese rapoarte asupra progreselor înfăptuite.

In acest fapt stă dovada marei importanţe ce se acordă motorului, dincolo de graniţele României, al cărui guvern nu este îndeajuns de preocupat de această chestiune de mari proporţii.

r. e. d.

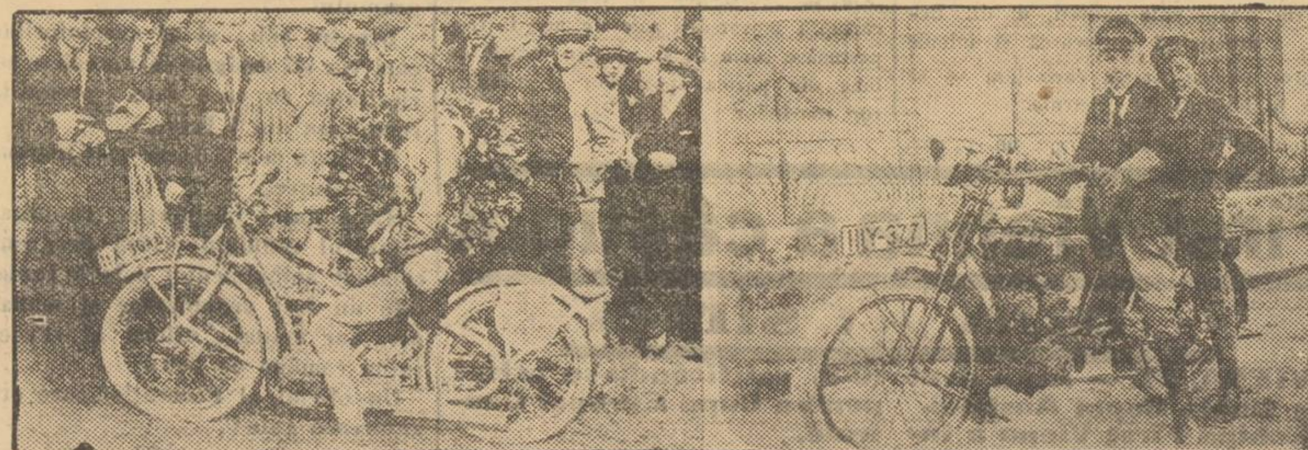
Echipa tineretului aviatic polonez soseşte azi în Capitală

Echipa tineretului aviatic polonez soseşte în Capitală azi la ora 17,30, aterizând pe aerodromul Băneasa cu şase avioane şi un planor remorcat. In întâmpinarea sburătorilor aliaţilor noştri dela Nord va pleca o patrulă aeriană formată de şcolile A.R.P.A. şi Cantacuzino. La aeroport va fi formată o gardă de onoare de către tineretul aceleiaşi asociaţii, după care polonezii vor fi încarteruiţi.

Sâmbătă dimineaţa se va face o excursie pe Valea Prahovei, vizitându-se Sinaia şi Castelul Peleş; la ora 12-12.30 vor lua masa în oraş după care vor pleca la Câmpina unde vor vizita sondele de petrol. Seara, la ora 9, va avea loc o serată la legaţia Poloniei din Capitală.

Duminecă 30 Mai dimineaţa, echipa poloneză va merge la Mormântul Eroului Necunoscut, după care va urma vizitarea Expoziţiei Muncii Româneşti şi Luna Bucureştilor; la 1.30 va fi un dejun oferit de F.A.R.R. la Continental. *După amiază la ora 17 se va desfăşura la Băneasa un meeting* cu sboruri acrobatice şi lansări cu paraşuta; intrarea publicului la această manifestaţie fiind liberă. La ora 9,30 va fi masa de seară oferită de ministerul aerului la Colonade.

Echipa Tineretului Polon va părăsi Capitala Luni dimineaţă tot pe calea aerului.

Două amintiri ale lui Ernst Henne.* Stânga: *prima cursă câştigată la 2 Mai 1926.* Dreapta: *o fotografie din 1919, din care se poate deduce vechea pasiune pentru motociclism.

Cum înţeleg arbitrajul de foot-ball

de M. Lucien Leclercq

In arbitraj am intrat datorită întâmplărei. Cum mă plângeam la comisia şcolară că echipa «*A. S. a Şcoalei de reeducaţie din Turcoing*», a fost învinsă cu 1—0 datorită unui offside grosloan nesancţionat de arbitru şi că aceasta a însemnat un cadou acordat echipei adverse — mi s'a răspuns că asemenea lucruri nu s'ar mai întâmpla dacă aş deveni un arbitru oficial.

«Dă-ţi examenul — îmi spuse secretarul — ne vei putea fi chiar de un real folos.

In consecinţă după ce am practicat unsprezece ani football-ul — a fost de altfel sportul pe care l-am practicat cu cea mai multă asiduitate pentrucă mi-a furnizat şi cele mai mari plăceri — iată-mă în 1923 arbitru districtual.

Doi ani mai târziu am reuşit la examenul de arbitru de ligă. In 1927 eram arbitru federal. In 1930 C. C. A. m'a propus pentru a conduce matchuri internaţionale. Am arbitrat astfel 16 întâlniri în străinătate şi 9 în Franţa. Am mai mult de 500 întâlniri la activul meu.

N'am fost niciodată emoţionat înaintea unui match, dar am în schimb oroare de a conduce, «la întâmplare», un match. Cred totdeauna că vor fi greşeli cari îmi vor scăpa şi cari vor putea influenţa rezultatul.

Dar odată aflat pe teren îmi regăsesc toată încrederea pentru că sorţii au fost aruncaţi.

Păstrez încă multe amintiri: şi bune şi rele. Ca toată lumea, am fost insultat, am fost chiar alungat cu pietre.

A trebuit chiar să părăsesc terenul ca un hoţ... Da, ca un hoţ. Dar amintirile bune gonesc pe cele rele.

Uite, la Stuttgart, cu ocazia matchului Germania — Elveţia, două întâlniri m'au impresionat enorm. In seara matchului, după banchet, am terminat escapada într'un cabaret, împreună cu conducătorii elveţieni şi germani. Bere, sandwich-uri, dulciuri, cântece şi veselie, inimi admirabile. Dar trebuia să plec. Strânsei mâna oficialilor, deschisei poarta şi în momentul când tocmai voiam să mă întorc pentru a-mi lua un ultim «rămas bun», «Marseilleza» mă ţintui pe loc.

A doua zi am sosit la Pont de Kehl.

In tren, vameşii îmi luară passe-port-ul, citiră numele şi apoi se înclinară respectos în faţa mea.

Răspunsei şi eu din cap, oarecum jenat de această neaşteptată atenţie.

Fui atunci întrebat despre impresiile mele despre match, jucători şi public, pentru că au urmărit matchul la «Radio».

Aceasta durǎ cinci minute, dar nu se sfârşise. Rămăsesem în uşa compartimentului. Trenul începu să meargă.

Care nu-mi fu însă surpriza când trecând prin faţa peronului, văzui pe şeful vameşilor cu toţi oamenii săi aliniaţi, salutându-mă cu mâna în sus, într'o ţinută impecabilă.

Am primit deasemenea dovezi de stimă dintre cari unele mi-au făcut mare plăcere. Am fost fericit, desigur, când Austria învinsă, pe teren propriu de către Ungaria, mi-a cerut să arbitrez şi matchul revanşe dela Budapesta.

Am fost deasemenea fericit când englezii m'au cerut ca arbitru în matchul cu amatorii francezi. Dar cea mai plăcută amintire este desigur prima. Arbitram U. S. Suisse contra Dunkerque Malo în cupa Franţei. U. S. Suisse a pierdut matchul — după prelungiri — cu 2—1.

După câteva săptămâni m'au rugat să arbitrez un match Suisse — Roubaix. U. S. Suisse au fost acei care au insistat mai mult să conduc această întâlnire.

Se vorbeşte despre o criză de arbitraj. Eu cred însă că nu există o asemenea criză. Peste tot — chiar în Anglia, — pentru că, periodic, se ventilează ideia arbitrajului dublu — se vorbeşte de o asemenea criză.

Cred că este un termen impropriu. Sunt — veţi vedea — două fapte: se dă din ce în ce mai multă importanţă arbitrajului şi este din ce în ce neîngăduitor — în sensul propriu zis al cuvântului — în privinţa arbitrului.

Conducerea unui match unde două echipe stau faţă 'n faţă (basket, water-polo, hockey, rugby) va fi totdeauna dificilă. Criza va exista în totdeauna, pentrucă perfecţia este imposibilă. Arbitrajul nu este o ştiinţă, este o artă.

Il practică fiecare după temperamentul său. Tot ce trebue căutat este ameliorarea lui. Asta-i tot.

Pentru a ameliora arbitrajul trebue întâi o instituţie pentru formarea cadrelor.

Arbitrul trebue urmărit pe teren, cel puţin 3 luni, de către un vechi conducător de matchuri, care să-i facă la sfârşit — bine'nţeles în mod amical — critica arbitrajului său. Ii va semnala defectele şi... calităţile. Il va îndrepta, încuraja, dar îi va da ceeace are mai multă nevoie: încredere în hotărârile lui şi o autoritate absolut necesară la conducerea unui match.

Il va face să înţeleagă că este necesar — pe cât posibil — să treacă neobservat în timpul matchului şi că jucătorii şi publicul nu este venit acolo pentru a-l admira pe el.

Astfel de învăţăminte, de arbitraj, pe cari din păcate, nu mi le amintesc pe toate mi-a dat d. Von de Veegalte, care m'a ajutat foarte mult în cariera mea de arbitru şi care conducea partide la care eu participam ca jucător.

Apoi este chestiunea arbitrilor de linii, baza ameliorării arbitrajului. Noua regulă de «offside», cred eu, a distrus dogma arbitrului unic.

Un offside nesancţionat la timp are consecinţe mult mai grave de cât cu vechea regulă. Spuneam că se anunţă periodic că englezii se gândesc foarte serios să încredinţeze conducerea matchurilor la 2 arbitrii, fiecare pe câte o jumătate de teren.

Dar actualmente noi suntem 3 cari conducem un match!

Nu cred că se va modifica într'o zi articolul 13, care dă unui singur arbitru puterea, să vegheze la aplicarea regulelor jocului şi să decidă în toate cazurile cari ar da loc la discuţiuni.

Actualmente nu avem 2 colegi cari ne ajută?

Ce vrem mai mult?

Dacă aceştia sunt bine îndrumaţi şi pătrunşi de importanţa misiunei lor, dacă se căsnesc să înţeleagă cât mai bine pe colegul lor şi dacă acceptă cu plăcere acest rol dificil, plin de abnegaţie, de generozitate, fiţi siguri că conducătorul matchului va fi tare. Astfel nu mă dau în lături să afirm: Cât valorează arbitrii de tuşe, atât valorează şi arbitrul.

F. I. F. A., o bătrână înţeleaptă ce e, a înţeles acest lucru.

Ea a stabilit un regulament care impune arbitrii de tuşe neutri la matchurile internaţionale.

De altfel despre un arbitraj profesionist, nu poate fi vorba. Se vorbeşte despre «onorarii», atâta tot.

Dar — mă înţelegeţi — în această privinţă nu pot vorbi prea multe...

In privinţa «onorarilor»... nu am obiceiul de a mă da în lături de oarece iată ce cred eu: atâta timp cât arbitru nu va obţine niciodată consideraţiune, şi ţinând seamă de formula campiontului Franţei, consideră «onorarile» ca un rău necesar.